

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 6

August 1976

12. årgang

Nåde og fred

Nåde, nåde uten ende,
Herrens nåde er så stor
at han Sonen til oss sende
under englars jubelkor.
Kvífor vande denne nåde
og på vegen gå og snåve?
Kvífor vrake Anden god
og stå utan makt og mod?

Herren gir oss då sin nåde,
synder våre stryker ut,
frelser oss frå ve og våde,
lindrar all vår sorg og sut.
Herre, la din nåde flyte,
inn i ånd og hjerte gyte
liv og lys og fred og frygd,
så me vandre kan med dygd.

Nåden i frå angst frier,
gir oss fred i sjel og sinn,
trøystar oss til alle tider,
løyser i frå band som bind.
Kristus oss på vegen fylgjer,
synder våre gjerne dylgjer
gjærer sjela frelst og fri,
er oss nær i storm og strid.

Johan Låstad.

G I D E O N

«Og Herren sa til Gideon: Med dei tre hundra mann som lepja vatnet, vil eg berga dykk og gjeva mdianitane i hendene dine. Alt hitt folket kan gå heim att. (Domarane 7, 7).

Midianitane heldt på å gjorde ende på Guds folk, å sjå til. Dei tok folk og land og det dei skule leva av. Då ropa dei på Herren. Vart dei skuffa? Nei, vi har alt lese svaret,

og her er det Herren, Israels Gud, som talar, han som har makt over alt kjøt.

Vi treng om å sjå korlei det gjekk, for Guds folk har det same å stri med også i vår tid. Sjå berre alle som går over til og let seg bruka av fienden, og sjå korleis alt som skulle vera til livsberging for Guds folk blir stole bort. Så ropar det sanne Israel — Guds folk — til Herren også i dag, om ikkje du Herre

grip inn vil det gå galt! Korleis det vil gå oss, det avheng av om eg og du hører profetøysta.

Her er det mykje å læra for Guds folk i vår tid. Dei samla seg til strid, og det var godt. Men Herren sa at dei som var redde kunne snu og fara heim att. Av dei trettito tusen mann som var samla til strid, gjekk to og tjuge tusen heim att, og berre ti tusen blei att. Men dette var heller ikkje nok, for ennå ein gong skulle flokken silast, og det blei det att berre tre hundra mann. Disse drakk alle, for dei ville vera med i striden for å berge folket. Vi kan undrast på om dei ikkje hadde hørt at dei som lepja vatnet skulle setjast for seg? sameleis dei som la seg på kne når dei drakk?

Her ligg det nok noko alvorleg skjult i dette. Sjå for eit skille det sette i folket. Dei var då alle ved kjelda. Var det måten dei drakk på som sette skille? Ja, seier Guds ord. Dei drakk alle den same åndelege drykken, for dei drakk av det åndelege berget — og berget var Kristus, seier Guds ord i 1. Kor. 10,4: Men likevel hadde ikke Guds hugnad i dei fleste av dei, for dei vart nedslagne i øydemarka. (vers 5.)

Du som synest at det går så seint og smått med å drikka av livsens kjelda, Jesus, sjå på disse som drakk av handa igjen og igjen og lepja vatnet i seg, ved dei ville Herren berge folket. Gjer det på same vis med livets ord, smaka på det igjen og igjen, ordet om krossen og blodet som frelser oss og gjev evig liv og barnerett hjå Gud. Sjølv om dei mange synes å forstå dette snart og blir fort ferdig ved kjelda, for å gå til striden, så bli du ved kjelda.

Det måtte vera underleg for dei som sto sida ved sida ved kjelda, og så måtte skiljast. Slik skal det og gå den dagen når Jesus blir openberra, men då tyder det anten evig liv eller evig fortaping. Det er ditt forhold til Jesus som avgjer korleis det skal gå for deg.

Nå blei vel Gideon redd? Berre tre hundra mann att imot ein så veldig fiende. Midianitane og dei andre var talrike som grashopper i dalen, og det var ikkje tal på kamelane — dei var som sand på havsens strand. At han våga å gå med så lite folk, og der til så ringe, dei berre lepja vatn. Kunne dette bringa siger for Guds folk?

Du som sit einsleg, langt frå vene og som synest alt ser håplaust ut, les dette om Gideon. Herren er i går og i dag den same, og blir det til evig tid. Her tel ikkje mennesketankar og krefter, berre Herrens augo som fer utover all jorda for med si kraft og styrkja dei som har hjarta heilt med Herren. Les også Johs. Openb. 2, 9: Eg veit om trengsla di og fatigdomen din, men du er rik likeins om Jesus som sa til læresveinane: Legg ut på djupet og set garna, så de kan få fisk. Fiske var etter all erfaring best om natta, men når dei gjorde etter Herrens ord fekk dei fisk om det var midt i dagen.

Også når det galldt Gideon og midianitane gjekk det som Herren hadde sagt. Den tusentalige heren blei meia ned med sine eigne sverd, og Guds folk blei bera endå ein gong.

Vi har lett for å tenkja at om vi berre blei mange nok skulle Guds rike få framgang. Slik tenkjer folk, og det ligg oss i kjøt og blod, men Ordet eller skrifta viser noko ganske anna. Det er berre det kveitekornet som fell i jorda og døyr som ber stor grøda. Løyndomen er at det fell i jorda og døyr, gjev opp alt sitt eige. Den som ingen krefter har gjev Herren stor styrke. Guds makt blir fulenda i vår vanmakt. Berre den som skil det dyro frå det verdlause — det sanne frå det falska — kan vera som min munn, seier Herren. Det var nok årsaka til at det gjekk godt for Gideon. Han rekna med Herren åleine og gjorde som han sa. Dei redde fekk gå, likeeins dei som låg på kne. Og tenk han reiste seg ikkje til protest, det nyttar ikkje for vi er altfor få, vi kan gi oss for fienden tek oss like-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp med frivillige gaver
Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppsæling, adresseforandring og gaver til bladet.

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon :

Formann: Sigmund Hjorthaug
Klöverveien 32D, 4300 Sandnes
Telefon (045) 65957

Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213
Bankgiro : Vikøy Sparebank
3530.07.09492
5601 Norheimsund

vel, om me ikkje går til strid kan det henda me bergar livet. Nei, alle slike tankar måtte vika for Herrens ord: Eg gjev dei i hendene dine! I staden for å protestera bøyer han kne for Herren i takk og tilbeding.

Då seier han til den vesle flokken: Reis opp, for Herren har gjeve midianitane i dykker hender Det same seier Herren i dag til den vesle flokken som skal gå i striden mot ein tilsynelatande overmektig fiende — Satan med alle sine vondskapens åndeherar. Mine sauer lyder røysta mi, og eg kjenner dei, og dei fylgjer meg, og eg gjev dei eit evig liv, Dei skal i all æva ikkje forkomast, og ingen skal riva dei ut or handa mi, seier Herren Jesus Far min som gav meg dei er større enn alle, og ingen kan riva dei ut or handa åt Far min. Eg og Faderen er eitt (Johs 10, 27)

Det er din og min Gideon som seier dette, så du kan kvila deg her i striden, og skjula deg under han vengjer. *Odd Dyrøy.*

Takkesang

Takk kjære frelser for nåde så stor,
som vi får eie i Bibelens ord,
at du har renset vår sjel hvit som sne,
så Himmelens Gud ei vår synd mer kan se.

Kor :

Å la min sjel synge din pris,
mens jeg vandrer hjemad mot ditt paradis.
Synge om deg, slik at syndere må se
Jesus har renset dem, ren hvit som sne.

M. Sønnervik

Den gråtende Rakel

I PIETISTEN nr. 1 1976 skriver Tore Nilsson bla. følgende:

Nå er en ond tid- Rakel gråter ikke lenger. Rakel gråter ikke over barna som den grusomme maktinnehaveren dreper. I Sverige drepes årlig et utall barn gjennom såkalt abort. Tallene for barnemord år 1975 turde overstige 30 000. Dette er uhyggelig. Vi betaler barnas avliving med våre skatter. Vi utdanner og avlønner leger og annet personale for sjukepleie og helsetjeneste, men tillater at deres tid og kraft utnyttes av Herodes. Og Rakel gråter ikke. Rakel flyr av og til til solskinnet på ferie etter aborten med sin mann eller en ny mann. Morskjærighet, morsfølelse, humanitet finnes ikke lenger. Rakel gråter ikke. Herodes i dag er kong Standard, kong Velferd, kong Nyttelse, kong Jamlikhet. For dem må sønnen, datteren til Rakel dø.

Og Rakel kan ikke gråte.

Om mulig uhyyggeligere er at kirken er uten tårer. Rakel gråter ikke. Ledere i kristenheten og enkeltmedlemmer i kirkene er stumme. Biskoper og samfunnssyrer — når lød

deres klagerop. Kristne kvinner i syforeninger, domkapitler, misjonsstyrer — når faller deres tårer?

Jeg er ingen dommer. Jeg er en mann gjennomboret av forferdelse. Forskrekket ser jeg meg om og lytter i den dype natten, det tunge mørket. Det er skremmende stille i kristenheten innfor barnemordene. Rakel gråter ikke. Det femte bud er erklært ugyldig liksom det tredje. Dermed er også det første foraktet og ført ut av forkynnelsen. Og Han som skal avgjøre menneskers evige skjebne

med ledelse av hvordan de har mottatt og behandlet Ham selv i de minste brødrene — hvilken grenseløs sorg ser jeg ikke i hans øyne!

Her er plassen for å gjengi hans eget ord om den siste tid: «Og da skal den lovlese åpenbares, han som den Herre Jesus skal fortære med sin munns ånde og gjøre til intet ved åpenbarelsen av sitt komme».

Dette var et utdrag. Les resten av dette alvorlige stykket i PIETISTEN. Adresse: Korpralsgatan 6, 911 00 Vännäs, Sverige.

S. Hj.

Dersom noen synder

Av Øyvind Andersen

Mine barn! dette skriver jeg til eder forat I ikke skal synde. Og om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige, og han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men og for hele verdens. (1. Johs. 2, 1-2).

De tyngste tider for den som lever med Gud, er tiden etter at han har falt i en synd. Det hender også med kristne at vi gjør det, vi forgår oss i det vi sier, og vi kan også forgå oss på annen måte, synden i vårt gamle menneske bryter ut, og da har vi det ondt. Du kan aldri kjenne en kristen bedre enn da når han har falt i en synd. Det er meget stor forskjell på når et verdslig menneske faller i synd, eller en navnkristen, og en som lever med Gud faller i synd. Da ser du stor forskjell. Det er noe utrøstelig med den som lever med Gud, når samvittigheten dømmer og anklager fordi en vet med seg selv at en har sviktet på et eller annet punkt. Og så har en ingen unskyldning, man kan ikke bortførklare det.

Det er her dette Guds ord vi har lest kommer inn i billede for oss. Mine barn, skriver han, det er den tiltale som er full av kjærlig-

het og omsorg, og det er Jesus som taler slik til oss egentlig Mine barn! dette skriver jeg til eder forat I ikke skal synde, og om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige, og han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men og for hele verden. Du får syndernes forlatelse hos Jesus, like sikkert som du vender deg til ham med din synd Og det er sagt umiddelsbart foran i første kap. vers ni: - Dedsom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet

Det ordet er sagt nettopp til troende mennesker. Vi har bruk for dette du og jeg som tror på Jesus, vi har bruk for en daglig syndernes forlatelse, og det skal du vite at den får vi. Hans miskunnhet, hans barmhjertighet, den er ny hver morgen, sier Guds ord Hver eneste dag får du og jeg lov til å begynne på nytt hos Jesus, begynne forfra, omgjen og omgjen. Det grunner seg på at vi har fått en talsmann hos Faderen. Det ord etter grunnteksten som er oversatt med talsmann, det betyr egentlig en som er tilkalt, tilkalt for å komme en annen til hjelp og frelseunsetning

og redning. Den som tilkaller, det er Fareren, han har tilkalt sin egen Sønn forat han skulle gå i vårt sted, og han er blitt vår talsmann. Vi har også et latinsk ord som betyr tilkalt, det heter på latin advokatus. Det ordet kjenner du, det betyr en som taler en annens sak i retten. Og ofte blir det sagt om Jesus ut fra dette ordet: Jesus er vår advokat i himmelen.

Det er sant nok, og allikevel er ikke dette billede så godt som det burde være. Ingen advokat bærer ansvaret for den som er anklaget. Om en advokat taler en anklagets sak i retten så står ikke advokaten ansvarlig for det som den anklagede har gjort. Men slik er det med Jesus, forstår du. Denne vår talsmann han taler ikke bare vår sak, men han står som den som er personlig ansvarlig for det vi har gjort. Det er det Guds ord egentlig sier med ordet talsmann.

Det er sagt om ham hos profeten Jeremias i kap. 3, 21: Hans herlige skal være av hans egen ætt, og hans hersker utgår av hans mitte. Det er altså to betegnelser på Messias som betegner at han kommer midt ut av menneskeheten, og så står det videre: Og jeg vil la ham komme nær, og han skal tre frem for meg, for hvem vil elles våge sitt liv å komme meg nær, sier Herren. Der er sagt om Messias at han skal komme ut av menneskeheten som en av dem, og han skal ved sin person bære ansvaret for dem som han trer frem for. Det ser vi av det hebraiske ord som er brukt for å tre frem for, han trer frem som den som i sin person er ansvarlig for dem han trer frem for.

Tenk litt på det at du har en i himmelen som er ansvarlig for dine synder, og han har allerede sonet dem. Det ansvaret har han allerede fullbyrdet, det har han allerede gjort godt igjen. Det er dette du skal vite når din samvittighet dømmer og anklager deg. Du har en i himmelen som ikke alene taler din sak, jo, det gjør han altså, men han taler din sak

som den som selv er ansvarlig for det du har gjort, og det ansvaret har han tatt på seg, og det ansvaret har han allerede befridd deg fra med sitt blod. Er ikke det et stort budskap?

Han er en soning for våre synder, står det, og det er han for hele menneskeheten. Se på ham! Han kalles også i det ord jeg leste: Den rettferdige, Jesus Kristus den rettferdige. Han alene er den som er rettferdig over for Gud, han alene, og ingen annen holder mål overfor Gud. Men den han er, det er du og jeg, han er det du og jeg skulle ha vært men ikke er, vi gjelder overfor Gud for det som han gjelder for, det han er, det er vi, det han har gjort, det har vi gjort i Guds øyne. Han er helt og fullt gått inn i vårt sted, han har helt og fullt gjort våre gjerninger, han har helt og fullt befridd oss fra våre synder overfor Gud, han har befridd oss fra all dom, fra all straff, fra alt det som vi skulle ha båret og som vi egentlig har fortjent. Alt har han tatt på seg, alt har han befridd oss fra.

Så står han der som den rettferdige, og så skal jeg og du vite: Han er min og din rettferdighet overfor Gud. Du og jeg er rettferdige for Gud i ham.

Dette er vel litt av et budskap, er det ikke det? Du som nå har kjent dommen over deg selv i din samvittighet, hør nå dette! Takk ham, bekjenn din synd for ham, og vit alt har han tatt bort, din sak med Gud den er ordnet.

Men som vi hører, gjelder ikke dette bare oss som tror på Jesus, det står: *Og iør hele verden.* Jesus har båret alle menneskers syndeansvar, han har tatt på seg alt det som menneskene har forbrutt overfor Gud. Det gjelder også deg som hører dette i dag, og som ennå ikke hører Jesus til, du som lever borte fra Gud, du som kanskje lever midt i dine synder, deg som kanskje ikke har tenkt på Gud i det hele tatt og du har aldri tenkt på å høre det som du i dette øyeblikk hører. Det er helt tilfeldig, mener du, at du er kommet til å høre dette. Da kan jeg si deg i Jesu

Tvil og tro

Av Olav Valen-Sendstad

Guds ord er evig, sant og ugjenkallelig som han selv. Gud selv tviler ikke på det, tviler ikke på sin mening med det, og kjenner ingen uvisshet om at det har gyldighet for tid og evighet.

Men —

Mennesket tviler. Og mest av alt har det lyst til å tvile på Gud og hans ord Vi er ikke tilnærmedesvis så rede til å tvile på hva vi selv eller andre mennesker sier og tenker, som til å tvile på vår Gud og skaper.

Vi er av naturen tvilesyke. Det er vår ulyk-

navn at det er ingen tilfeldighet at du hører dette. Det som du tror er tilfeldighet er nok ordnet fra høyere hold, fordi du skulle høre dette du, du skulle få vite at også din synd er ordnet overfor Gud. Du har syndernes forlatelse liggende ferdig for deg i Jesus du ! Du har ikke tatt imot den, men det kan du gjøre, hvis du hører lette uten å gjøre motstand imot det, uten å avvise det, uten å bortforklare det. Hvis du nå hører dette for å ta det til deg, for å sette din lit til det, da er det ditt. Hvis du hører dette for å vende deg til Jesus, er det det samme som en virkelig omdendelse i ditt liv.

Og dette som du aldri har greid, å seire over din synd, det skjenker og gir Jesus deg ved troen på syndernes forlatelse Han som har befridd deg fra ditt syndeansvar, han er den som befrir deg fra syndens herredømme over deg i ditt daglige liv. Slipp ham til du, hør hans ord, og ta imot han, han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men og for hele verden. Amen.

Avskrift etter lydband fra den lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea ved A.L.

ke Uten visshet føler vi oss små og hjelpe-løse.

Det er vår sjælefjende, Satan, som særlig er virksom i vår tvilesyke. Han finner ypperlige tilknytningspunkter i vår ånds natur, inspirerer til tvil — og nærer den. Men den korker han oss inne i vårt eget selvliv, så vi kastes hit og dit i våre refleksjoner.

Det demoniske i tvilen viser seg ikke bedre enn når vår tvil blir den forskansning hvor vi forsvarer oss mot Gud og søker å holde oss Sannhetens Ånd fra livet. Gud alene vet hvor lite det er i verden av *ærlig tvil*, og hvor uhøytidelig meget det er av den *uærlige* tvil som i tvil søker sin kamuflasje for lysten til å leve i opprør mot Gud og gå egensindighetens veier.

Sannhetssøkende, ærlig tvil er i og for seg aldri noen avgjørende hindring for å komme til troen. Det ser vi klart nok på en tviler som Natanael (Johs. 1) som tvilte *uten svik* i hjertet En slik tvil vil nemlig tilsist være mottagelig for overbevisning av Sannhetens Ånd. Men den uærlige tvil — som er svikaktig av selvsyke - er som en art forherdelse mot Gud For den seiler alltid under falsk flagg. Den gir seg ut for å tvile og ha moralske og intellektuelle vanskeligheter med Gud og hans ord; men egentlig ligger vanskeligheten på et helt annet punkt, nemlig at en vil leve selvlivet fritt og uhemmet, og vil ikke av hjertet omvende seg til Gud

Den tvil Satan inspirere til er alltid av denne uærlige, svikaktige type: tilsynelatende vil den være intellektuell tvil om sannheten, i virkeligheten er den kamuflasje for moralsk uvillighet mot Gud. Satans hensikt er nemlig ikke å hjelpe oss til en siktet og sikret sannhetserkjennelse i allsidighet, men å skille oss fra Gud, nedsenke oss i vanstro og binde oss

i ulydighet til fortapelse.

Dette ser vi klart og typisk i Bibelens synfallsberetning.

Santan innledet sin fristelse overfor Adam og Eva med et tilsynelatende høyst uskyldig lite *spørsmål*: «Har Gud virkelig sagt at I ikke må ete av alle trær i haven?»

Det er som han vil si: Du husker visst feil. Du må sikkert ha misforstått. Eller Gud kan neppe ha sagt eller ment det slik. Han søker med andre ord å fremkalte tvil, dels på deres egn hukommelsesevne overfor Ordet, dels på deres egen oppfattelsesevne, dels på den riktige erkjennelse av Guds ords sanne mening.

Men det var bare begynnelsen. Hans hen-sikt var gjennom slik tvil å modne deres sinn for en avgjørende ulydighets- og opprørshandling mot Gud, for derved å få dem skilt fra Gud. Hans neste skritt var derfor å framsette en direkte påstand som bestred sannheten i Guds ord, og gjorde Gud til en løgner (1. Mos. 3, 1-5) Og da først Adam og Eva hadde gjort denne vandring i sitt sinn: fra tvil til løgnaktig påstand, så var veien fri for å synde.

Slik virker Satan alltid i vårt sinn. Han bekynner med de umerkelig fine: «Mon?» og fortsetter gjennom løgnaktige ord og påstander — om han dog kan få oss dit han vil: til opprøret mot Gud.

Gad vite om du ikke kjenner til dette fra ditt liv? Disse små besnærende, tilsynelatende så uskyldige, men høyst skjebnesvangre «mon?» Noen av dem har nok liten betydning, men andre får rekkevidde for tid og evighet. Eller er de fremmede for deg, slik «mon?» som f. eks. disse :

Mon det er en Gud? Mon det finnest noe slikt som en virkelig og sann åpenbaring av Gud?

Mon det er Guds ord alt som står i Bibelen? Mon Jesus virkelig er sann Gud i

sann menneskelighet? Mon han virkelig er død med hele verdens synd? Mon han virkelig er legemlig oppstanden?

Mon Gud er slik som Bibelen sier om ham?

Mon Jesus i det hele tatt har levd?

Og slik videre i det uendelige.

Det er ikke den ting du ikke kan tvile på når først det lille sataniske «mon?» kommer deg i sinne. Og alltid er det like skjebnesvanger. Det ene «mon?» drar det annet etter seg. Det tvinger deg fra skanse til skanse med sin ubønnhørlige logikk. Det narrer deg til å tenke at så det ene og så det annet er uvesentlig, betydningsløst eller tvilsomt — inntil den konsekvente tvil legger alt øde i ditt hjerte.

Nå — så konsekvent tviler du vel ikke. Men det er sikkert nok at vil vi tenke alle Satans «mon?» til ende, så skal vi til slutt sitte tilbake på en rykende ruin hvor alt smuldrer hen i et stort *ingenting*. Satanisk tvil gjør oss konsekvent til rene *nihilister* i moral og sannhets-erkjennelse — eller til selvsykens hjelpe-løse slaver.

Et av mine dyreste minner fra trosefarings verden dreier seg om dette. Jeg tror jeg vil fortelle det.

Jeg hadde for 8—10 år siden i lengre tid stadig beskjeftiget meg med filosofi, og lest en mengde vantro og fornekende litteratur. Jeg mente min tro var befestet nok til å tåle påkjjenningen. Men det arbeidet voldsomt i mitt sinn. Og det samlet seg om disse spørsmål: Er det egentlig noen vesensforskjell mellom det kristendommen sier om Gud og det de andre høyere religioner sier? — Under trykket av dette «mon?» mente jeg i sannhetens navn å måtte prisgi både det ene og det annet. Og jeg må si det ble lite igjen. Det begynte å gå hardt inn på min frimodighet som prest. Da føgte Satan fram det siste, avgjørende støt. Det vil si: først da kampen var kjempet ut, forsto jeg jo virkelig at det var

Satan. Hans hovedangrep kom i den ikke ukjente tvil: Tenk om Jesus aldri har levd? Tenk om Nye Testamentet egentlig beretter en myte, «Kristus-myten»? Før hadde jeg alltid avvist den tvil som absurd. Nå mente jeg at så lettint lar den seg ikke avvise. — Jeg kjempet i mange dager. Da skjedde det en stille nattetime. Jeg fikk ikke sove for alle disse tanker. Da sto det tindrende klart for min erkjennelse at her er et stort alternativ: på den ene side en verden full av ondskap, usannhet, løgn og selvsyke — som alt sammen sannelig er virkelig nok; på den annen side Jesus, «den eneste, helligste, reneste», uten synd — men han skal ikke være annet enn innbilning, myte, synet i myteteoeters hjerne, eller en bedrager, eller oppdiktet av de apostoliske bedragere.

Da sa jeg til meg selv:

Er Jesus en myte, da la meg leve og dø på en myte. Er han en bedrager, da la meg heller være bedratt av ham enn av verdens øvrige bedragere. Jeg setter hele mitt liv på ham — jeg være dermed den største dåre eller den største vismann.

Det var rent bord med alt. Det var å sende til helvete i sitt eget sinn *enten Jesus eller alt annet*. Det var det alternativ som Satan pånøder oss med alle sine gudsbespottelige innskytelser.

Jeg valgte Jesus.

Det over all måtte merkverdige ved dette valg — da det kom inn til sjelens innerste være eller ikke være — var at i samme sekund valget var gjort, vek all tvil og alt mørke bort fra min sjel. Jeg kjente meg i lyset som aldri før. Fornemmet hans nærhet som jeg holdt på å fornekte, og kjente en fred og visshet i min sjel som aldri før.

Det ble for mye for Satan. For slikt tåler han ikke. *Setter en sjel alt på sin Jesus, da er han ferdig, og må slippe sitt bytte.*

Er du først blitt klar over slikt, at Guds ord og Jesu navn jager ham hen over alle hauger,

så skal det ikke bli vanskelig å overvinne ham. Han tåler aldri å gjennomskues. Å gjennomskue ham vil nemlig si å oppdage at han er en *løgner* som bare virker med forestillelsens kunster. Så lenge han får lullet oss inn i den smukke innbilning at vi er ærlige tvilere, og ærlige når vi tviler, og at det er en gudbehagelig ting å tvile på Guds ord — så lenge har han oss fullstendig i sitt garn. Men når vi innser at et menneskes liv og sanne lykke står i å sette sitt liv på Jesus og på Guds ord, da kan han ikke mere med sine kunster.

— — —

Til Adam og Eva sa slangen: «Har Gud virkelig sagt?»

Dette spørsmål viser oss egenarten ved å tvile på Gud fra to sider — alt etter som vi understrekker og betoner. Først kan meningen være: Har *Gud* virkelig sagt? Dernest kan den være: *Har Gud virkelig sagt?* — Jeg vil si noen ord om tvilen i begge disse betydninger.

— — —

Først altså: Har *Gud* virkelig sagt?

Tvilen retter seg altså her mot at Guds ord nå også virkelig er *Guds* ord.

Hvor ofte kommer ikke den tvil når vi hører eller leser Guds ord: Mon dette holder stikk? Er det virkelig Guds som står bak? Er det ikke temmelig menneskelig, en predikants private meninger, en profets oppfatninger om Gud, kort sagt: *menneskeord*, mennesketanker om Gud?

Vi fristes til å tenke slik jo mere Ordet bryter med våre tilvante tankeganger og forestillingskretser, og jo mere Ordet blir eller er ubehagelig for oss personlig. Svært meget av det som står i Bibelen eller lyder fra prekestolene er jo temmelig generende for vårt selvliv. Derfor griper vi også til våpen mot det — for å verge oss, ut fra vårt selvlivs heile, spontane selvgodhet og egenrettferdighet. Og det beste våpen selvlivet kan få mot Guds ord er nettopp den grunntanke: Dette sier ikke

Gud — men det sier Paulus, og han var et menneske som tenkte ut fra sin tids forutsetninger. Eller: dette er altså denne predikants mening — men jeg er ikke enig med ham. Og lignende utflukter i hopefull. Med slike våpen uthuler det selvsyke menneske Ordets iboende guddommelige autoritet, gjør seg dermed kvitt med Ordet selv, og skaffer seg plass for sine privatmeninger om det guddommelige — som formentlig skal være lik gode som de en Esaias, Jeremias, Paulus eller Peter hadde.

Til to sider får denne selvlivets forsvarsteknikk veldig betydning, intellektuelt og moralsk.

Intellektuelt innebærer det at vi kvitter oss med Bibelens «livssyn» og «verdensanskuelse», kvitter oss med Guds ords syn på mennesket og menneskeverdet, på det skaptes avhengighet av Gud, på ondt og godt, på forløsningen, på Kristi gjenkomst, på Guds hele åpenbaring — og i steden setter vi da den store avguden, den forrykthetens fetisj som heter «vitenskap», motesannhet, døgnsannhet, framskritt o.a.

Moralsk innebærer det at vi kvitter oss med selve bollverket mot ugudelighetens floder. Den faste kunnskap om Guds vilje er nemlig en mektig hindring for synd. Kan det imidlertid lykkes selvlivet å få satt den moralske kunnskap «under debatt», og få dreiet det derhen at før har en misforstått saken, og nå har man et rettere og friere syn på de moralske spørsmål — ja, da ligger veien forholdsvis åpen.

La meg illustre det fra et moralsk fristelsesområde som er særlig hyppig og stadig aktuelt. Nemlig fra det 6. buds område.

Jeg fikk i en samtale engang — for ramme alvor — det spørsmål av en mann: Kan det virkelig være Guds vilje at vi bare skal ha en kone? Mange av det Gamle Testamentes gudfryktige menn hadde jo flere ko-

ner, og vi ser aldri at Gud forbød det eller dømte dem for det.

Mannen som spurte, levet i et usedelig forhold. Han led under forholdet, men ville ikke bryte med sin synd. Så hadde han ingen andre måte å komme til ro enn å sette Guds bud «under debatt», slå en strek over hele Nye Testamentet, erklære at N.T. ikke er Guds ord på dette punkt, og isteden dra fram midlertidige og unormale forhold fra G.T.'s stykkevise og forberedende åpenbaring og gjøre det ufullkomne til fullkommenhetens norm og målestokk.

Det er selvlivets «moralske metode».

En annen mann, som var ugift og visstnok gjerne ville være en kristen, spurte meg engang — likeså for ramme alvor — om jeg mente det var synd å ha kjønnslig omgang med ugifte kvinner, når han selv var ugift. For når ingen av partene var gifte, mente han, så kunne det jo ikke være tale om hor. Hor er jo «ekteskapsbrudd», og en bryter jo ikke noe ekteskap når en holder seg unna de gifte mente mannen.

En kan synes det er lurveri, dette. Men så lurvete er antagelig 99,9% av alle som synder: synden og syndelysten gjør en til kverulant og ordstrider, det gjelder å diskutere seg bort fra sakens kjerne og fra den rette mening i Guds ord. For derigjennom å få åpen vei til å leve i synd. Det begynner med lurveri og kverulans i den moralske refleksjon, det fortsetter med fornekelse av Guds bud og det ender med den åpent forherdede hengivelse i syndeliv og selvliv.

Hvor uhyggelig ofte, når vi tviler, er ikke den bevisste eller ubevisste hensikt med tvilen nettopp å få bortskaffet den klare mening i Guds ord og bud, få det redusert til «gammel fordom», til en «transsynt moral» eller en forskruet «menneskemenning». Bak så uhyggelig megen tvil flammer syndelysten — og den vil gjerne gi seg vakkert og tiltalende ytre. Og hvordan blir vel selvliv og syndelyst

vakrere enn når det får utseende av at vi tar det meget samvittighetsfullt og alvorlig, tenker problemene grundig igjennom, og yter skarpsindig og ærlig tankearbeit på de vanlige livsproblemer? — Å, det er en vemelte med alt dette oppfiffede selvliv, alt dette syndelystne juggel av «redelig tvil».

Syndelysten, som flammer bak tvilen, har bare ett mål for øye: bort med det plagsomme Guds ord, så det blir mulig å synde med god samvittighet. For så lenge Guds autoritet binder samvittigheten ved Ordet, synder en nødvendigvis med *dårlig* samvittighet. — Men det er såpass ubehagelig med den stadig dårlige samvittighet, at etter vårt kjøds innerligste mening ville det være menneskehets største velgjører som kunne få avskaffet Guds ord og bud, Guds autoritet i vår samvittighet — og åpne oss veien til å synde med god samvittighet.

Så har Satan sannelig sine mange apostler her i verden. Sine mange falske profeter. — Det er hele skaren av gudsforlatte menn og kvinner som kjemper med satanisk glød mot sin og andres samvittighet for å lære menneskene å synde med *god* samvittighet.

— — —
Nå dernest: *Har Gud virkelig sagt?*

Meningen med denne tvil er å komme bort fra det *faktum* at Gud virkelig har åpenbaret seg og talt i vår verden.

Det er den tilsynelatende mere spekulative tvil. Den innfinner seg i forbindelse med våre spekulasjoner om hvordan Gud som er uen delig, evig og opphøyet kan vise seg som sann Gud i denne endelige, timelige og lave verden. Kan vel Gud vise seg på det menneskelige plan i tilværelsen uten å opphøre å være virkelig Gud? En kan nok tro at der er bares i verden. Gud er jo hinsidig — vi er dennesidige. Og Gud må fint — etter sitt en Gud, men ikke at han manifesteres og åpen såkalte «begrep» — holde seg hinsides.

Det er klart, at dersom Gud skal holde seg

hinsides, og ikke kunne åpenbares i vår densidighet, så er alt hva Bibelen sies om en åpenbaring av Gud det rene nonsens. Moses og profetene har hatt hallusinasjoner. Gud er ikke blitt menneske i Kristi person Apostlene har vært utsatt for fromt bedrag. Skriften er ikke inspirert av Guds Ånd, men er blitt en samling mere eller mindre uvesentlige historier om religiøse mennesker i gamle dager.

På denne spekulative vei har det lykkes Satan å føre stadig flere mennesker i våre skalte kristne land bort fra Gud. Det har begynt med filosofer og fremragende tenkere. Så er deres filosofi blitt popularisert og er blitt hvermanns eie — og mens de «lærde» vet ved hvilken logikk og tanketeknikk en kan komme fram til et slikt standpunkt, så aner den «gemene hop» ikke noe om det, men legger bare desto flittigere øre til de berømte mنس forførende tale. I denne tenkemåte kjenner de seg hjemme omtrent alle de mennesker vi nå kaller «intelлектuelle», altså filosofer, vitenskapsmenn, professorer, kunstnere, journalister, advokater, leger, politikere, o.a.

Denne tvil er det som gjelder for å være «ærlig» og «sannhetskjærlig». For den er jo bunnet til en glimrende logisk fasade, og bygget opp med en høyt drevet «vitenskapelig tanketeknikk». Den er det som finner uttrykk i Pilatus's spørsmål: «Hva er sannhet?»

Allikevel brenner også bak denne tvil et heftig *selvliv*, som bare er vendt mot og koncentrert om ens eget store «jeg» eller om «menneskehets jeg». Et intellekt som ikke søker Guds åsyn.

Og hva driver det fram?

Æresyke — æresyke — æresyke.

For så ond og fordervet er menneskets natur at den tiljubler og hylder dem som går lengst i tvil og fornekelse. D.v.s. grov og plump fornekelse er ikke populær, men *elegant* fornekelse er populær. Skal en mann vinne ære og framgang i denne verdens intellektuelle liv — altså i vår litteratur, ved

våre universiteter, i vår presse, i våre kunstnerkretser o.a. — så har han desto større sjangse jo mere elegant frivolt han kan være i ord, radikal i sin «logikk», skeptisk i sin livs holdning og frigjort fra alt som heter kristendom og Guds åpenbaring. Med «kirken» må en derfor ha minst mulig å gjøre. Enda i dag — og inntil dagenes ende — hvisker Sjelefanden i våre ører: «Alle verdens herligheter — suksess, karriere, berømmelse, rikdom — skal jeg gi deg, hvis du vil falle ned og tilbe meg, og hvis du vil fornekte Guds Sønn i kjød, og isteden dyrke denne verdens gud og ånd.»

Den fristelsen er det ikke mange som står for.

— — —

Så ser vi hvordan tvilen henger dypt sammen med hele vår syndige natur, med hele vårt selvlivs egosentriske interessekomplekser. Det dypeste motiver i tvilen ligger uhyre sjeldent i vår sannhetskjærlighet, ærlighet og vilje til det sanne og det gode i og for seg. Men desto mere i hva vårt selvliv skal ha interesse av er sant, i hva der faller sammen med vårt selvlivs hensikter og mål. Den uforbeholdent redelige sannhetssøker og tviler ville overhodet ikke kunne leve her i verden, av den grunn at ingen gad høre på den som er *ubarmhjertig* sann. Og redelig tvil er ubarmhjertig — ikke minst mot den egosentriske forfusking av tvilen. Slike tvilere har verden ingen bruk for.

Muligens synes nå noen jeg taler utilлатelig nedsettende om tvilen og tvilerne. Er det kanskje ikke mange utmerkede, høyaktede og berømte mennesker som tviler? Har vi rett til å sverte enhver som tviler med at han er under selvlivets og æresykens tvang? Har vi rett til å dra et menneskes oppriktighet i tvil bare fordi det ikke formår å tilegne seg kristen tro?

Jeg vil ikke sverte noen. Men Herren sier selv: «Svikefullt er hjertet, mere enn noe an-

net, og ondt er det; hvem kjenner det?» (Jer. 17, 9).

Menneskehjertets *svikaktighet*, lunefulle *troløshet* og utuktede selvsyke er det som lever i all tvil. Erfaringen viser: hva et menneske har interesse av å ro, det tror det også. Gjennom alt hva et menneske tviler på, mister det dog aldri troen på seg selv — før *Guds Ånd* lærer oss å «tvile». Men det er jo noe kvalitativt annet. Derfor har også motetanker så kolossal makt over sinnene. De eier en likefram suggestiv makt. Til fordel for tanker og meninger som er «moderne» prisgir de fleste mennesker — i et hvert fall størsteparten av de såkalte intellektuelle — gladelig sin Gud og Skaper, sin Frelser og Forsoner. Det er aldri «moderne» å tro på ham.

Dette er menneskehjertets *svikaktighet*.

— — —

Jesus, vår Herre og Frelser, har anvist enhver tviler og skeptiker ein grei og enkel vei. Går han den, så kan han både få anledning til å konstatere om han er av de ærlige eller uærlige tvilere, og om det er ham noe om å gjøre å vinne fram til tro og visshet. Denne kongevei er anvist i følgende ord :

«Den som vil gjøre hans vilje som har sendt meg, skal erfare om læren er av Guds eller om jeg taler av meg selv.» (Johs. , 17). Og: «Hver den som er sannheten hører min røst.» (Johs. 18, 37).

På disse ord avsløres tvileren ubønnhørlig.

Det er en smal sak å påstå at Jesus «taler av seg selv», d.v.s. er et menneske som øser sin religiøse forkynnelse av sin egen fromme bevissthet eller sitt eget geniale menneskebryst — inntil en gjør hva han sier. Da begynner en med å undre seg over ham, fortsetter med å bli forsiktig over seg selv og ender med å — tilbe Jesus.

Jeg benekter ikke at det gis ærlig tvil, om jeg enn våger å si den er uhyre sjeldsynt. Men et ubedragelig kjennetegn på om en tviler ærlig, er om en vil ut av tvilen, og at en er villig til å prøve de veier som fører ut av den.

Har en ikke interesse av det, da er ens tvil intet annet enn kamuflasje for selvsyken.

Men det er sant: vårt selvliv spører rent instinktivt at det er meget risikabelt for alvor å innlate seg med Jesus og hans ord. En aner nederlaget på forhånd. En frykter det uunn-gåelige, at en skal måtte komme til å innrømme: «Jesus har talt sant. Jesus er sannheten». Og dermed blir en pent nødt til å by både synden og verden farvel, og vinke farvel til megen gunst og lettvint karriere i de sam-funnskretser som *teller*. Ergo, moral: pass deg for å innlate deg med Kristus Jesus. Du kommer ikke bedre fra det enn fariseerne kom fra det.

Jovisst er det sant: å innlate seg med Jesus for alvor, det vil si at selvlivet får en slik medfart, at en kommer aldri mere ordentlig over det. I lyset fra Guds Sønns rene og sanne tale avsløres så ubønnhørlig at det blir uforglemmelig for den som opplever det, alt det lurveri som bor i vårt intellekt og i vår vilje. Her kommer den avgrunnslige egoisme i oss skremmende til syne — om vi aldri så eller ville se den før. Her tvinges vi til å medgi at vi er så fulle av syndelyst, gud-fiendtlighet, æresyke, hovmod, forfengelighet og andre hjertelaster, at det blir ytterst tvilsomt om vi fremdeles kan kalle oss mennesker i dette ords høyverdige betydning. Det ligger nærmere da å medgi at det naturlige menneske — slik du er i deg selv — er et vrengbilde av et menneske.

Alt dette ser vi i hans lys — fordi han er den levende lov, den levendegjorte Guds vilje.

Men dette er hverken det eneste eller det siste vi ser, om det nok er det første vi ser når vi betreder hans kongevei.

I neste omgang får vi se hvordan alt i hans evangelium passer inn i vår nød og våre behov. Vi får se at ingenting gir det indre menneske *evig* fred, ingenting gir vår sannhets-trang *evig* tilfredsstillelse uten nettopp *han*:

Guds Sønn i vårt kjød, Gud som døde for oss og lever for oss, også lever i oss og bland oss ved sitt Ord. Da blir ikke troen en blott og bar intellektuell forsantholden og hodetro. Men den blir en hjertets overbevisning, et lys i vår ånd, en kilde av levende vann som størrammer fram til evig liv. Da bifaller vi, fylt av innerlig visshet, at de ord han har talt «er ånd og er liv». (Johs. 6, 63).

Intet menneske har rett til å uttale seg om Jesus Kristus eller den kristne tro, dersom de ikke av hjertet har prøvet ham selv. Men når de så har prøvet ham, da mistet de ikke bare lysten til å tvile, men tvilen kommer i det rette lys: den erkjenner som *synd* og som noe der bare fører til atskillelse fra Gud og fortapelse bort fra hans åsyn.

Derfor er det Guds vilje til oss at vi om-vender oss og blir som barn.

Hva vil det da si å tro så enfo*r*dig som et barn?

Det vil jo naturligvis ikke si å prisgi sin fornuft eller fornekte sin intellektuelle evne. Men det vil si å ha lært å bruke sin fornuft og sitt intellekt på rett måte og under Åndens veiledning. Paulus er en av kristenhets største tenkere. Men om bruken av sin ten-keevne sa han: «Jeg tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Jesus Kristus.» For ham var det ikke lenger noen motsetning eller motsigelse mellom tro og tenkning. Jesus var blitt den altoverskyggende virkelighet i hans liv. Derfor måtte også alle hans tanker og alle hans synsmåter innordnes under troen på og lydigheten mot Jesus. Fra troens forankring i Kristus fikk alle hans tanker sitt liv, hele hans syn sin indre sammen-heng, hele hans livsanskuelse og livsholdning sin struktur og sin kraft.

Dette er hemmeligheten i den enfoldige barnslige tro: den lever og ånder i Guds sønn, i Ordet. Den kjenner ingen høyere sannhet enn Jesus selv, Gud og menneske i en person. Den kjenner ingen lykkeligere tankebeskjef-

tigelse enn beskjeftigelsen med hans ord. Ordet er troens bolig og tempel: der vandrer Guds barn rundt og skuer sin Gud som i et speil, der finner han sin borg hvor de gode og solide murer holder stand mot alle angrep.

Derfor er den barnlige tros hjertefunksjon denne: å ta Ordet som det lyder, å ta Gud på Ordet.

Mot det sataniske «mon?» og «Har Gud virkelig sagt», står den enfoldige, barnlige tro med sitt sterke og forvissede: «Så står det skrevet». Troen har det ikke med å søke seg tolkingsmarginer, hvor det blir rom til bortforklaringer av alt som er ubehagelig for selvlivet. Den blir ved Ordet — uansett de følger det får for selvlivet og for ens egen stilling i verden. Derfor blir også Ordet det stødiges rentselsmiddel og fornyelsesmiddel for den som tror. Ved det rentes våre sjeler til stadig mere helhjertet lydighet mot Herren. For Ordet er og blir lyset på vår sti og lykten for vår fot.

Nå er det jo kient nok at selv den sterkest og frimodigste tro ofte utsettes for de harsreste rystelser. Det kan være nye og gamle tankefristelser, anfektelser og mange slags prøvelser for troens nye menneske.

Unge og uerfarne kristne tar gjerne slikt meget tungt og høytidelig, da de som regel ikke er særlig øvet i å forstå sitt eget hjertes svikaktighet. Men med årene og den voksende erfaring lærer en at når tvil og anfektelser kommer, så nytter det ikke å stri med det i egen tankekraft. En vet at det bare er Ordet som kan overvinne det.

Det gjelder det å være klar over til den ytterste konsekvens: sannhetsbeviset for Ordet finner du ikke utenfor Ordet, men i Ordet. Derfor må en gå med sine tvil til Ordet selv. Tviler du på Bibelen, nåvel — så les Bibelen. Tviler du på en enkelt bibelsk sannhet, nåvel — så finn fram nettopp de bibelsteder som handler om den sak. Tviler du på om en forkynner taler sant, nåvel — så gå til! Bibelen og undersøk saken i den.

Åndens overbevisende gjerning er nemlig knyttet til Ordet. Derfor vil Ordet aldri bevirkje tvil, men det kan og vil betvinge både tvil og tvilesyke. Ville alle tvilere bare holde seg det klart, og ta konsekvensen av det, da skulle kampene på tvilens slagmark bli færre enn de er, og de skulle ikke etterlate så mange dype og blødende sår.

Den store fiskedrett

I et brev ble jeg forleden stilt et spørsmål: Hvorledes kan vi få mere fisk? Har vi glemt å kaste garne: på den høyre siden eller på dyptere vann?

Slike spørsmål kan vekke mange tanker. - Fortellingen om fiskedritten gir både oss og disiplene anskuelsesundervisning, og det treng vi om. Det var når disiplene hadde opplevd dette, at Jesus kalte dem til menneskefiskere.

Fiskegarnet er en redskap til å fange fisk med og her er billede på Guds ord, som er redskapen man fanger mennesker med. Sammenligner vi disse to redskap og bruken av dem kan det ikke være meget. Om vi vil få fisk er det ikke likegyldig hvor eller hvorledet det settes. På samme måte er det med Guds ord, det er ikke likegyldig hvorledes det brukes, om vi vil fange mennesker.

På dette område er det sikkert mye å lære

av denne lignelsen eller hendelsen. For det første ser vi at de fikk ikke fisk på de vanlige fiskeplassene, der de sikkert hadde fått fisk før, enda garnene var de samme. Dette kan sikkert lære oss noe også på det åndelige området. Vi har også lett for å sette de åndelige fiskegarn på de gamle fiskeplasser, som tidligere har gitt god fangst. Men hvor godt de blir utsatt, så gir de ingen fangst. Likevel blir de satt ut på samme sted år etter år, med samme magre resultat.

Men ser vi på de åndelige fiskeforhold i dag, så synest jeg at garnene blir satt på alle dyp, på tenkelige og utenkelige steder, i alle retninger, og allikevel blir fangsten så liten. Da melder spørsmålet seg: Hva kan grunnen være? Er ikke garnet like godt som tidligere? Eller blir det ikke brukt rett?

Der er et annet forhold som også må tas i betrakting. Ikke alle tider er fiskeforholdene like gode. Betrakter vi de forhold folket levde under den tid da de store vekkelser gikk over landet, og sammenholder dem med vår tid, da vil vi snart se at der er en stor forskjell, like stor som på dag og natt. Da levde folket i trange kåر, men i dag lever de i overflod, så menneskene har nok med det som hører denne verden til. Da hadde folk respekt for Guds ord, og mange søkte Guds ord, mens de fleste i dag skyr Guds ord og alt som har med Gud å gjøre. Du kan sette garnet hvor du vil, så kommer de seg unna, og unngår alle steder der Guds garn blir satt ut. Mens vi på samme tid ser at mange går jo fremdeles på de steder der garnet blir utsatt, der Guds ord blir forkjent, uten at de lar seg fange av Gud. De har lært alle de krep som trengs for å komme seg unna garnet, og kan gå der hele sitt liv uten å gå seg fast i garnet, eller med andre ord uten å bli grep av Guds Ånd og ord så de blir frelst. Det må bli en forferdelig pine i fortapelsen å tenke på alle anledninger du hadde, og allikevel havnet på dette pinens sted.

Som der finnes laglige fisketider, slik finnes det også besøkelsestider, sier Guds ord. Jesus gråt over sitt eget folk som ikke kjente sin besøkelsestid, og ikke lot seg fange av ham som så gjerne ville frelse dem. Mye tyder på at også vår tid er en slik tid, da folk ikke lenger kjenner sin besøkelsestid og ikke lar seg frelse. Men dette stemmer jo med det Guds ord sier at i den siste tid skal det bli vanskelige tider, så enda den rettferdige vanskelig blir frelst.

Satan har greidt å forblinde, forvirre og uroe folkemassene slik at de ikke lenger lar seg irelse. Dertil bruker han mange midler, og setter alle sine styrker inn, for å forhindre at de som har laitt seg frelse ikke skal nå målet. Det farligste og mest usynlige er når han angriper troen. Det ser vi av at Jes:is sier: Når jeg kommer, mon jeg da skal finne troen på jorden. Dette betyr ikke det samme som at folk ikke lenger tror på Jesus, men at de har mistet den levende og frelsende troen på ham. Denne frelsende tro er blitt erstattet av en menneskelig forstandens tro som sitter i hodet. Den frelsende tro som kommer ved Kristi ord sitter derimot i hjertet, gjør menneske til en ny skapning og omlegger hele livet. Her ser vi forskjellen på de dårlige og de forstandige jomfruer i Matt. 25. Denne hjertets tro på Jesus, kan ikke erstattes av en menneskelig forstands-tro, for der står skrevet: *Med hjertet tror man til rettferdighet* (Rom. 10, 10).

Hvorledes kan det gå til at vi mister hjerte-troen? Det kan ha flere årsaker, men den største er vel at vår tid har så lite åndsbåret forkynnelse. Mange av dem som forkynner har bare tilegnet seg evangeliet med sin forstand, derfor kan de bare forkynne til menneskenes forstand, og ikke til hjerte og samvittighet. Forkynnelsen kan høres ut før å være både bibelsk og luthersk, men den mangler ånd og liv, og har en merkelig evne til å skade hjerte-troen og styrke forstands-

troen. Og der forstands-troen får overtaket får ikke ordet og evangeliet lenger gyte eller inngyte gudslivet og Guds kjærlighet i hjertet, det guddommelige sinnelag blir borte, og det sanne gudslivet blir ødelagt.

Vi har jo en masse mennesker i blant oss, som aldri har opplevet hva hjertetroen på Jesus er, og for dem er det umulig å forstå denne store forskjell og det store skillø som finnes mellom den som eier hjertets tro og dem som lever i forstandens tro på Jesus. Pontopidan sier at den sanne tro oppstår i en syndig jammers følelse, og når denne tro skal fornyes skjer det på den samme måte. Du kommer på nytt i syndenød, og ser ingen utveg. Der kommer Ånden med Guds ord som møter deg midt i din syndige jammer, og du får på nytt tro og blir fornyet i din tro, blir frigjort og glad i din ånd. Dette er noe som gjentar seg ofte i en kristens liv, og ikke minst i en sann forkynnars liv.

Kjenner du ikke noe til dette, er det stor grunn til å frykte at du lever i forstands-troen og er en fremmed for livet i Gud. Her er det bare den Hellige Ånd gjennem Guds ord som kan opplyse deg om din tilstand, og som kan lede deg på rett veg.

Ole Rolfsnes.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Årsmøte og sommarskule for Lekmannsmisjonen vart dette året halde på Avaldsnes sentralskule. Det var omlag 230 faste deltagarar. Talarar var i år Tore Nilson frå Sverige, Gudmund Hjorthaug, Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård og Amund Lid som leiar.

Årsmøte var torsdag 15. juli, og forman-

nen Sigmund Hjorthaug helsa lyden velkommen med eit Guds ord frå 1. Kor. 1. kap. om Guds utvelging av det som er lågt og veikt for å gjera til inkje det som er noko.

Årsmeldinga gav inntrykk av truge arbeid i tillit til at det Herrens ord som blei forkynt i det året som var gått, ikkje skulle venda tom tilbake. Flokkane som er med i Lekmannsmisjonen er for det meste små og spreidde vidt omkring, difor er det serleg gildt og gjevande å få samlast slik om Ordet og samfunnet på sommarskulane og årsmøtet.

Andreas Bø som i mange år var ute i Malaysia som vår misjoner, har ikkje fått nytt visum til landet. Men kallet til teneste millom kinesarane er for han ennå sterkt, så den 13. juli reiste han ut til Singapore for å sjå om det der eller derfrå kunne opna seg ei dør til å arbeida for evangeliet.

Formannen orienterte om ein kontakt han hadde fått med Wisconsin synoden i Amerika, som hadde misjonsarbeid i Afrika. Denne afrikamisjonen kunne kanskje bli ein misjon som Lekmannsmisjonen kunne støtta i framtida, då den står på det Luthersk-Rosenianske synet, på heile Bibelen som Guds ord. Dette er ein av hovedgrunnane for å gi vår støtte til arbeidet deira. Kampen for å bevara og erkjenne heile bibelen som Guds ord er stor i vår tid, og treng om støtte og forbøn av alle truande.

Val av styre for komande år fekk sovore utfall: Sigmund Hjorthaug, form., Olav A. Dahl, Leif Øygarden, Tore Harestad, Oddmund Gravseth. Varamenn: Ole Brandal, Gerhard Stave og Harald Fæø.

Rekneskapen for siste året viste eit lite overskot, og det same gjorde rekneskapen for bladet Lov og Evangelium.

Lekmannsmisjonen hadde også ein sommarskule siste veka i juni på Bakketun Folkehøgskule i Verdalens. Der møtte over 50 deltagarar frå Sverige, men berre ca. 15 norske. Olav A. Dahl som var leiar på den sommarskulen refererte frå den, og sa nöllom anna at den var mykje vellukka. Skulen ynskte Lekmannsmisjonen velkommen til å leggja årsmøte og sommarskule der neste år. Årsmøte vedtok å ta imot tilbodet, og neste årsmøte og sommarskule blir difor på Bakketun Folkehøgskule, Verdalens i tida 13. - 17. juli 1977 om Gud vil.

G. Stave.

**REISERUTER SISTE HALVÅR AV 1976
FOR NORSK LUTHERSK LEKMANNS-
MISJON SINE FORKYNNARAR :**

1. Ole Brandal :

Norheimsund, Steinsdalen, Tørvikbygd og omegn i sept./okt. Bibelvaka i Sannidal 23. - 31. okt. Sunmøre i nov., Bremnes og Stord når dei treng om talar.

2. Andreas Bø :

Reiste til Singapore 13. juli.

3. Odd Dyrøy :

Bremnes, Fitjar, Stord i okt. Avaldsnes, Tysvær, Tysse på Osterøy, Mongstad, elles der han kan koma til med møter.

4. Gudmund Hjorthaug :

Bibelvaka på Varhaug, tida etter avtale med dei, Sandnes, Randaberg, Nærhø, Mattingdal og Foldøy.

5. Amund Lid :

Sandøy i Senja, Namdalen og Ellingsøy i aug./sept. Bibelvaka i Sannidal 23. - 31. okt. Ås, Askim, Knapstad, Nittedal, Valen, Brekke og Yndesdalen.

6. Reidar Linkjendal :

.. Tysvær 5. - 10. oktober. Elles til disp. ...

7. Godtfred Nygård :

Kan ta møter lørdag og søndag på stader som ikkje ligg lenger borte enn han rekk heim til arbeid mandag.

8. Margrete Skumsnes :

Sannidal, Bygland og Kristiansand i sept. Nesflaten, Bråteit og Foldøy i okt. Elles legg ho sjølv ruta der det måtte passa innimellom eksp. av bladet.

9. Olav Aakhus :

Til disp. for dei som treng ein talar og kontaktar han.

Styret.